

Barns Ven

Lad de smaa Børn komme til mig! Marc. 10, 13-16.

No 5 }

Mai 1880

{ 6. Marg.

Entered at the post office at La Crosse, Wis., as second-class matter.

Den unge Martyr.

I.

En Vinteraften for nu over 300 Aar siden sad i England en Moder oppe med sine tre Børn. I Nærheden af Kaminen, i hvilken en frisk Ild spragede, sad Fru Moody i en stor Kænestol, med den ene Haand støttende sit Hoved og med den anden hvilende paa et lidet Bord, som stod ved Siden. Ved Lyset af en Lampe, der stod paa Bordet, saavel som Skinnet af Ilden bemærkede den lille Ruthbert lettelig den Sorg, der stod malet paa Moders Ansigt, og Taarene, der raudt fra hendes Dine. Og han vidste vel Aarsagen. Tre Nætter vare forløbne, siden en Officer og nogle Soldater ved Slaget tolv vare traadte ind i Hr. Moodys Hus og havde slæbt den fromme Mand til Fængslet. Den følgende Dag havde de ført ham frem for endel Præster, der sad som Dommere i St. Marie Ovary-Kirken i Southwork, og havde anklaget ham for Protestantisme eller "Kjetteri", som de kaldte det. Han nægtede heller ikke for, at han ei var nogen Ven af de romerske Bildfærelser, at han elskede Gud mere end Paven og agtede Bibelen høiere end den

katholske Messjebog. Derfor domte de ham ogsaa som skyldig; men for at give ham Tid til Anger, som de sagde, lod de ham bringes til Fængslet i Lambeth-Paladset, for derpaa at lade ham levende brændes paa Smithfield, der som han ikke vilde afsværge sin Tro.

Den lille Ruthbert var ti Aar gammel og havde to yngre Søstre: Mathilde og Mariane; alle tre vare gode og elskværdige Børn, der hang ved Forældrene med om Hengivenhed. Intet Under derfor, at de nu vare fulde af Sorg og Kummer; Ruthbert især var meget, meget alvorlig og estertænkksom.

"Kjære Mamma," sagde han, idet han faldt ned paa sine Kne og saa Moderen op i Ansigtet; "Kjære Mamma, kunne vi da Intet gjøre til Pappas Frelse?" — "Nei, Intet, aldeles Intet," sagde hun, men tilføiede: "Dog maa vi — forlade os — paa Gud — og betænke, at — Gud — styrer — Alt til det Bedste." — Hun udtalte disse Ord langsomt og gjorde et Ophold næsten ved hvert Ord, som om hendes Tro allerede var bleven næsten til Intet i hendes dybe Sorg. Efter et Dieblis Taushed

vedblev Ruthbert: "Mamma, du saa, at de slæbte Pappa til Baaden, — hvad sagde Pappa da, Mamma?" — "Han sagde, at han var lykkelig, saare lykkelig, at Kristus vilde være hos ham i Fængslet, at Kristus skulde staa ved hans Side for Dommerne og skulde være med ham i Jlden, og tilsidst skulde han faa sidde tilbords med ham, den kjære Frelser, i Himlen." — "Sagde Pappa intet Mere, Mamma?" — "Jo, han sagde, at det smertebe ham, at han ikke længere havde tjent Frelseren og ikke troere tjent ham." — "Ja, men ønskede han Intet?" — "Jo, han ønskede, at vi skulde flygte til et fremmed Land; thi han frygtede for, at hans Børn vilde under Jldprøven lide Skibbrud paa sin Tro. Og for sin egen Del havde han kun det Ønske, at han endnu en Gang kunde faa læse i sit Nystament; thi han var vis paa, at det vilde give ham megen Kraft og Styrke." — "Det skal han faa, kjære Mamma." — "Det gaar ikke an, kjære Barn," svarede Moderen. Ruthbert sankede sit Hoved takfuld ned og taug.

II.

Maanen kastede sit blege Lys paa det gamle Lambeth-Taarn. Themsens Bølger blinkede i Maanens Straaler, som var den belagt med Diamanter. Luften var kold; thi det var Vintertid, og ingen Varm uden Flodens Plaksen afbrød Nattens Stilhed. Bludselig begyndte det at ringe. Det var Klosterskloffen, der ringede til Midnatsandagt. Ved Taarnspidsen stod en gammel Mand indenfor Døren, trækkende i det gamle Klokketoug. Ved hans Fødder stod en Lygte. For at ikke den tunge Egedør skulde springe igjen, havde han lagt en Sten for samme, og den kolde Vind peb gjennem Nabningen, medens Uglen sang sin hæsle Sang, og Kloffen ringede. Men da han havde trukket 12 a 15 Gange i Klokketouget, holdt han op. I samme Dieblis viste et Ansigt sig i Døren. Den gamle Mand blev forstjækket og skalb; det var jo Midnattens Time. Da han anden Gang saa derhen, udstødte han et Raab af Forfærdelse og slap Touget ud af sin Haand. Ansigtet, som han havde seet, kom nærmere, og ved Lygtens Skin gjenkjendte han den lille Ruthbert.

"Simon," sagde Drengen, "kjære gamle Simon, kjender du mig?" — "Ja vist kjender

jeg dig, kjære Barn. Maatte Gud og alle Helgene gjøre dig salig og være mig naadig!" — "Ak, Simon," svarede Ruthbert, "hvis Gud blot gjør mig salig og er dig naadig kunne vi være rolig uden Helgenernes Hjælp. Men hør, kjære Simon, du har altid været god imod mig; — engang vil jeg blive Eiermand af Pappas Gaard, og da skal du blive min Forvalter. Før, inden disse forfærdelige Dage kom, vare vi begge meget lykkelige." — "Tys, tys, Barn!" sagde Simon. — "Jeg er ikke bange, Simon; men, siden du altid har været saa suil imod mig, saa bevis mig ogsaa nu din Godhed." — "Og hvad er det?" spurgte Simon. "Meget kan og tør jeg ikke gjøre; siden jeg har affvoret min gamle Tro, har man et aarvaagent Die med mig, og hvis jeg blot begif den ringeste Forsælse, vilde man bringe mig paa Baalet." — "Før mig blot til min Fader!" bad Ruthbert; "jeg vil give ham Noget. Menneftene ere nu i Messen, og Inngen uden Gud ser os." — "Hvorledes? Jeg slippe dig ind i Lollarde-Taarnet med et . . . . .?" — "Nystament", fortsatte Drengen og tog frem en gammel, temmelig slidt Bog, der ved sit Udseende gav tilkjenning, at den havde været slittigt brugt. "Min Fader," vedblev han, "sidder her og venter paa Døden, Jldbøden; han længes efter Guds Ord forat faa Trost deraf, og jeg vil nu give ham det."

Drengen talte i en noget ivrig Tone. "Du har været hans Tjener, Simon," fortsatte han efter en kort Afbrudelse, "og du maa hjælpe ham. Han var god mod dig, Simon; du aad af hans Brød, du fandt Beskyttelse under hans Tag, du havde hele hans Fortrolighed, og du var ham tro, kjære Simon, indtil Baalet paa Smithfield gjorde dig bange og frygtsom." — "Barn," sagde Drengen, "du ved ikke, hvad du beder om; dersom vi gjorde dette, var der intet Andet end Døden at vente for os." — "Kjære Simon," sagde Ruthbert, "min Pappa maa jo dø, og du ved, at dette Nystament er hans Trost. Lad ham faa det; jeg beder ikke om at faa se ham og tale med ham og kysse ham; men Nystamentet maa han faa."

Medens Drengen talte saaledes, kom en Mand i præstelig Dragt og med et frygtindjagende Udseende. Ruthbert saa Intet uden de

gnistrende Dine, der ligesom udvidede sig i Mørket og kastede et gjennemboende Blik paa ham. Skikkelsen kom nærmere med dette Blik nasbrudt rettet paa Ruthorbert. Denne lod uden Modsigelse Bogen tages fra sig. Han hørte Manden tale; men det forfærdelige Blik sonderkruuste ham næsten, saa at han neppe forstod, hvad han hørte. — "Du er Rjætterer Moody's Barn," sagde Skikkelsen. "Jeg kjender dig. Du har bragt denne forbudne Bog ind i dette hellige Hus; du vil slippe ind til din Fader og give ham denne Bog. Og denne Bøn skal blive dig indrømmet." — Drengen kastede et tvivlende Blik op til de gnistrende Dine. "Denne Bøn skal blive dig indrømmet", gjentog Skikkelsen; "dog ikke endnu." — "Staa Barnet, naadige Herre! for Guds Skjold staa ham!" bad Simon. — "Sørg blot for dig selv, Simon" var Svaret; "Barnet skal blive bragt til sin Fader og Bogen med."

Ruthorbert blev derpaa greben ligesom af en Jernhaand og slæbtes bort.

III.

Moody sad i sin Fængselcelle og tænkte paa, hvorledes fordiem de, som bekyndte sig til Kristi Navn, havde lignende Boliger som han nu, og hvorledes de havde gaaet til Baalet og Korset, saaledes som ogsaa han nu snart skulde til Baalet paa Smithfield. Det var Nat, og Alt var stille og tyft. For omtrent en Time siden blev der hørt et forfærdeligt Skrig; men nu var det forbi, og Alt var atter roligt. I Cellen var det ganske mørkt; kun Maanens matte Skin lyste gennem Jerngitteret, der kastede sin Skygge paa Stengulvet. Uventet høres Trin, langsomme og tunge Skridt, som af Mennesker, der bare paa en tung Byrde. De holde stille foran Cellens Dør; denne aabnes, og Præsten med de gnistrende Dine træder ind, han, som Simon havde kaldt "naadige Herre." "Fange," sagde han, "din lille Søn har ført hid en påsende Gave til dig. Jeg hørte, hvorledes Barnet bad om at saa slippe ind til sin Fader, og uagtet det strider imod Loven, har jeg dog tilladt ham det. Jeg lovede ham det og har holdt Ord." — "Gud lønne Eders Edelmødighed!" svarede Fungen. "Jeg takker Eder i Dyndighed derfor; jeg kan ikke sige Eder, hvor meget jeg længes efter mine Kjære." — "J

skal ikke vente længe," sagde Præsten, idet hans Dine ligesom glødede; "fører Barnet ind!"

Paa denne Befaling traadte tvende Mænd ind i Cellen; de bar paa Noget, som var bedækket med et sort Klæde. Foran Fungens Fødder lagde de det ned og tog Klædet af. Det var den lille Ruthorberts Lig, fuldt af Blodstriber, med Hænderne sammenbundne, Ansigtet forfærdelig fordreiet og med Nytestamentet fastbunden ved en Læderrem til Brystet. — "Se," sagde Præsten, løftende Lampen høiere, saa at Lyset faldt paa Liget, "jeg har holdt mit Ord til Barnet. Det har besøgt sin Fader og bragt Nytestamentet med sig." — Faderen udstødte et Skrig og faldt bevidstløs om ved Siden af sit Barn.

Se, saaledes kunde den romerke Geistlighed, saalænge den havde Magten, behandle Kristi sande Betsjendere. Mange tusinde tvende Guds Børn ere faldne paa Baalet og for Sværdet og have maattet udholde usigelige Lidelser og Pinsler af dem, der roste sig af at tilhøre den eneste sande Kirke, fordi de vovede at modsig de mange gudsbespottelige Vildfarelser, hvormed Kirken var bleven bekyndet.

Men vi vende tilbage til vor Fortælling. Den lille Ruthorbert var bleven pidstet til døde. Han var ikke den Første, der opgav sin Mand under denne grusomme B o n n e r s Hænder — saaledes hed Manden med de gnistrende Dine, der var Erkebiskop i England under Maria den blodtørstige (død 1558), og som ved sin grusomme Fremferd mod Protestanterne har faaet Tilnavnet: "den blodige Slagter." Mangfoldige Børn bleve af denne skrækelige Mand pinte ihjel i hans egen Have paa et dertil bestemt Sted, der kaldes "Bonners Løvsal."

Dog undgik Moody Baalet. Dronning Maria døde nemlig, inden Dommen blev fuldbyrdet, og med Dronning Elisabeth vendte atter bedre Dage tilbage for England. Ruthorberts Søstre, Mathilde og Mariane, levede længe efter sin Broder, medens Forældrene fulgte snart efter sin lykkelige Søn, hvem Gud havde æret med Martyrkronen.

(*"For Fattig og Rig."*)

Luther og Alexis.

I Aaret 1501, da Martin Luther var 18 Aar gammel, kom han til Heijsolen i Erfurt og studerede efter sin Faders Villie Rettsvidenskab. Han viste saadan Flid og Alvor i Studiet og besad saa udmærkede Mandsgaver, at han der allerede i sit 22de Aar blev ophøiet til Magister og Doktor.

Men paa Universitetsbibliotheket i Erfurt

havde Luther fundet en latinsk Bibel, og han forbausedes over dens rige og herlige Indhold. Vel var han allerede iforveien seet op til som et Exempel paa Bøn og Arbeidsomhed. Men nu først saa han ret sin Syndefuldhed, og hans Hjerte blev fyldt af Betynning over, hvortledes han skulde bestaa for Gud og blive salig. Rettsvidenskabens tilfredsstillende ham ikke mere,

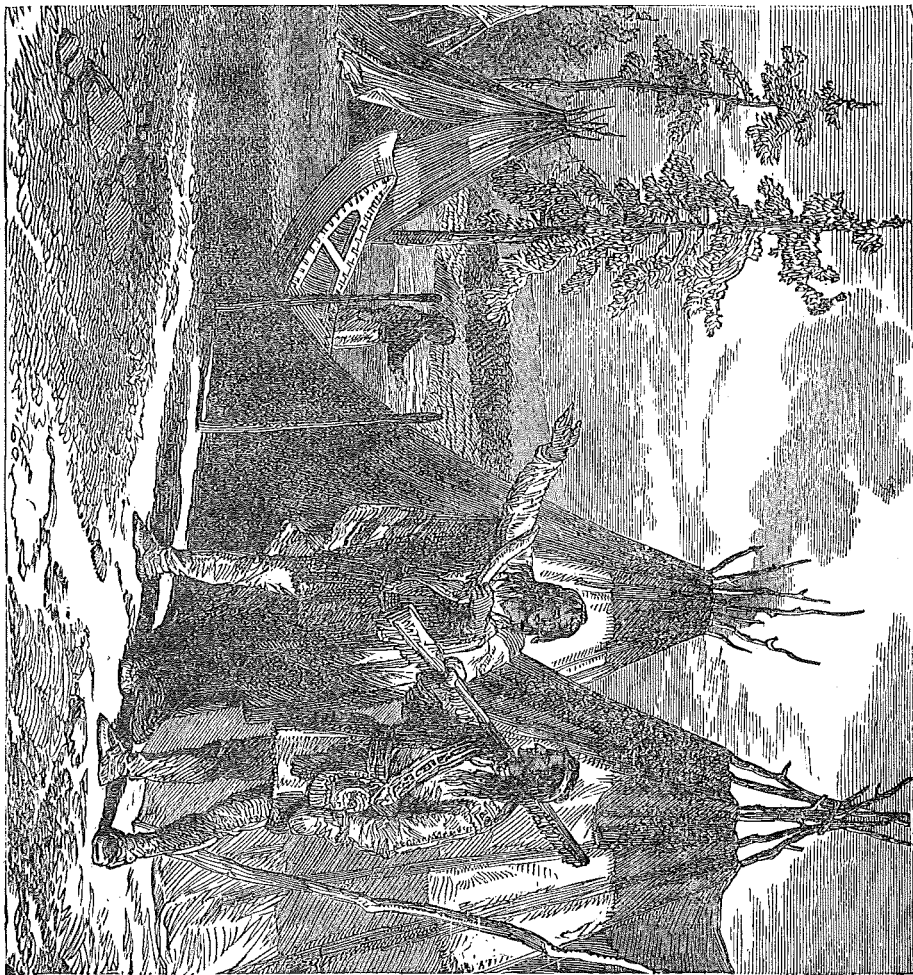

og han vilde i Kloster. Men hans Fader kjendte Klosterlivet bedre end Solmen og advarede ham alvorligt derved.

Da indtraadte den Begivenhed, som vort Billede viser Eder. Paa en varm Sommerdag i Aaret 1505, altsaa i Luthers 22de Aar, gik han med sin Ven Alexis (Alexius) fra Mansfeld til Erfurt. Underveis brød et heftigt Tordenveir løs. Et vældigt Lyn ledsaget af et forferdeligt Tordenstræld slaar ham bedøvet til Jorden. Da han vaagner af sin Bedøvelse,

finder han sin Ven rammet af Lynet liggende død ved sin Side. I sin Angest gjør han det Løfte at gaa i Kloster, hvis han levende naar frem til Erfurt igjen. Saaledes kom Luther til sin Faders store Sorg ind i Augustinerklosteret i Erfurt og troede dermed ret at tjene Gud. "Jeg blev jo ikke gierne en Munt, allermindst for at nyde Vellevnet eller pleie Bugen; men da jeg pludselig var omgivet af Dødens Stræl og Angest, gjorde jeg et tvungent og usvilligt Løfte," siger han selv herom senere.

Pocahontas.

I je her paa Billedet en Indianerbolig og to Mand af dette Folk. Fordum var her mange flere af disse vort Lands oprindelige Beboere, end der nu er. Flere af dem ere ogsaa, især i den senere Tid, omvendte til, Kristendommen. At arbejde herfor under Vens til Gud er en hellig Pligt mod dem, som oprindeligt have eiet det Land, vi nu bebo.

Jeg vil her fortælle Eder lidt om den første Indianerinde, der blev omvendt til Kristendommen. Hun hed Pocahontas og var Datter af en mægtig Indianerhøvding, Powhattan, der herskede over 30 Stammer. Da John Smith med Flere i Mæret 1607 kom over hid fra England og anlagde en Koloni ved Chesapeake-

peakebugten, bleve de overrumplede af de fiendtlige Indianere og Smith tagen tilfange og ført for Powhattan. Den tapre og kloge Smith havde imidlertid vundet mange af de Vildes Aftelse og Venstabs. For den 12aarige Pocahontas havde han forskædiget Vegetoi. Da Powhattan dømte Smith til Døden, og hans Hoved allerede var lagt paa Blokken for at modtage det dræbende Slag, styrkede Pocahontas grædende frem, slyngede sine Arme om Smiths Hals og bad for hans Liv. Det modige og vakre Varns Afsærd rørte Alles Hjerte, og Powhattan skjænkede for sin Datters Styld Smiths Liv og Frihed.

Da Kolonisterne senere led stor Nød af

Mangel paa Fødemidler, kom den unge Pige en Aften ledsaget af mange Indianerinder og lægger en Mængde Levnetsmidler ned ved Smiths Fodder. Men ligesom dengang, da hun reddede hans Liv, er hun forpunden, før han faar taffet hende. Og paa lignende Maa- de hjalp Pocahontas ofte den lille Koloni i dens Nød.

Desuagtet toge Englænderne senere Poca- hontas paa en listig Maa- de tilfange. Faderen bød store Summer for sin Datters Frigivelse; men Englænderne stillede stedse haardere Be- tingelser, og den stolte Hovding foragtede saa- dan Handel. Han sørgede dybt over Tabet af den kjære Datter og saa hende aldrig mere.

Pocahontas havde det imidlertid godt hos Englænderne og blev oplært i den kristne Tro. Med Glæde greb hun Evangeliets dyrebare Sandheder og døbtes i den episkopale Kirke i Jamestown. Her levede hun nu som en sand oprigtig Kristen blandt de Hvide og blev gift med en Engländer ved Navn Rolfe. Rygtet om den fromme, skjønne og tapre Indianerinde var ogsaa kommen til England. Kongen der ønskede at se hende. 1616 reiste hun med sin Mand til London, hvor hun vakte Alles Be- undring.

Men hun længtes tilbage til Amerikas Sko- ve. Efter et Aars Ophold i England skulde hun drage hjem igjen. Dog, Gud vilde det anderledes. Londons taagede Luft havde ned- brudt hendes ellers stærke Helbred. Hun døde i Gravesend 1617, kun 22 Aar gammel, i en fast og barnlig Tro paa sin Frelser.

Jødiske Børn.

En Dame, der af kristelig Kjærlighed havde taget sig af nogle jødiske Børn, fortæller i "En lille Zionsven" nogle Træk af dem, som vi her ville meddele vore unge Læsere.

1) Jeg talte engang med Børnene om den lille Kitty K. og fortalte dem, at hun var salig henføven. De spurgte mig: "Hvor er lille Kitty nu?" — Jeg svarede dem: "Hos sin kjære Jesus; thi der staar skrevet: Hvo som tror paa Jesum Kristum skal blive salig." —

"Men hvor bliver der af os?" spurgte de alle bekymrede.

2) Ved at fortælle dem om den kananaeiske Kvinde kunde jeg ret lægge dem paa Hjerte Jesu Kristi Kjærlighed til sit udvalgte Folk. Alle Børnene vare meget bevægede, og Figelia sagde bedrøvet: "Nu ere vi de smaa Hunde!"

3) Daniels Historie gjorde et stærkt Indtryk paa Børnene. Da jeg fortalte dem om Guldbilledet, som Nebukadnezar havde befalet, man skulde tilbede, sagde Figelia, idet hun sloj med sin lille Haand i Bordet: "Jeg tilbeder ikke Billedet!" — "Da kommer du i den gloende, brændende Døn," svarede jeg. Jenny sagde: "Jeg kaster mig ned med de Andre, men i Hjertet beder jeg til min Gud!" — "Du hal- ter til begge Sider," svarede jeg, "det er ikke Gud velbehageligt!" — Figelia sagde endnu meget bestemt: "Jeg tilbeder ikke Billedet!" — Jeg gienlog mit Svar: "Du maa i den gloende Døn, Nebukadnezar holder sit Ord." — Barnet saa paa mig en Stund og sagde derpaa behjvingsfuldt: "Den sande Gud kan redde mig!" — "Du har Ret," svarede jeg, "og hør nu videre!"

Med megen Opmærksomhed og Spænding lyttede de Smaa. De tre Mænd bleve bundne og fastede i den gloende Døn, der var gjort syv Gange hedere. end den pleiede at være, — og de tre Mænd faldt ned midt i den. Og Kon- gen forfæredes; thi istedetfor tre Mænd saa han fire, og den Fjerdes Skikkelse var ligesom en Guds Søn. — Børnene saa forundrede paa hverandre og hvidskede hverandre i Ørene: "Det er J e s u s, — det er J e s u s!"

4) Jeg turde ikke strax indgaa paa Børnenes Ønske at begynde paa det nye Testaments Historie, da jeg var bange for, at Forældrene vilde tage Børnene fra mig. Men de Smaa holdt ikke op med at bede og gjøre mig Spørgs- maal, som jeg ikke kunde undgaa at besvare. — Fjer udtalte de det Ønske, at de engang maatte komme sammen med mig i Himlen. Jeg maatte nu sige dem, hjem jeg vilde faa se i Himlen, og hvad man egentlig forstod ved Sa- lighed. — Saaledes meddelte jeg dem i to Timer Alt, hvad jeg saa længe havde maatte beholde hos mig selv. Børnenes Zine svøm- mede i Taarer, — de smaa Hjertes aabnede sig for den kjære Herre Jesus. — Vi gjennemgik

nu det nye Testaments Historie, der gjorde et dybt Indtryk paa Børnene. De talte med megen Kjærlighed og Zuhed om det lille Jesusbarn og bævede af indre Glæde. — Da jeg fortalte dem Fristelseshistorien, sagde Jemmy: "Men Herren behøvede jo kun at føre Haanden engang over Stenene, saa vare de alle blevne til Brød!" — "Nei," sagde den lille Moses, "han behøvede kun at udtale Ordet "Brød"—nei—nei, det er ogsaa for meget — han behøvede kun at lukke sin Mund op, saa vare Stenene blevne til Brød."

(Friedensb. f. Israel.)

Ser Ligeberere.

En from Mand, Henrik Müller, der levede for 200 Aar siden, siger:

"Naar jeg kaster Blikket paa vor Ungdom, opdager jeg sex Ligeberere. Den første hedder *Drukkenstab*. Hvormange drikker sig ikke Døden paa! Livet slukner, naar det overstyldes. Sniker du et langt Liv, o Jugling, da stands med dit Fylberi! —

Den anden bærer Navnet *Raadhed* og Kjødslyst. Mange have derved fremfaldt sin Død. Ved utømmet Lyst afkræftes Legemet og hensygnen. Er det ikke sandt? Hvor der er Brand, er der og Fortærelse.

Den tredies Navn er *Brede*. Midskjerhed og Brede forforte Livet, siger Sirach, og Paulus stiller (Gal. 5) Brede, Avind og Mord ved Siden af hverandre. Brede søder Avind, Avind ofte Mord og Drab.

Den fjerde hedder *Utydighed* mod Forældrene. Vi vide, hvilken Velsignelse det fjerde Bud har i Munden; dets Overtræder faar Forbandelse. Et tørt Træ, der ikke vil lade sig bøje, maa briste.

Den femte hedder *Slet Selvfab*. Al, hvormange ere de, som derved have mistet Legeme og Liv! hvormange have ikke deri forlist deres Sjæles Salighed. Bind sammen en Levende og en Død. Den levende vil ikke bringe den Døde tillive, men den Døde vil ved sin Stank paaføre den Levende Døden.

Den sidste hedder *Lediggang*, der levende begraver Mennesket. Hvad mere Nytte gjør

en Lediggjænger end en Død? Naar Træet ei vil bære Frugt, hugges det om og kastes i Ilden. — Betænt dette, og, hvis du sniker at leve længe, da lad disse Ligeberere staa stille!"

Aftenfang ved Skolen.

(Af K. D. Lytensgaard.)

Saa Tak da, Jesu, for dit Ord,
Vi her idag har hørt!
Du atter til dit Naadebord
Saa kjærlig har os ført.

Dit Ord os skjænter Trost og Fred
I Sorg og Nødens Tid;
Det taler om din Kjærlighed
Og om din Naade blid.

Det viser os den Vej, hvorpaa
Vi kunne vinde frem
Igjennem Verdens mørke Braa
Til Himlens skønne Hem.

O, Jesu Krist, bo hos os her
Ved Troen i vort Bryst!
Og hjælp, at Ordet altid er
Vor Glæde og vor Lyst!

Bevar os ved dit Sandheds Ord,
O Herre Jesu sød!
Det være skal vor Trost paa Jord
Og Stykke i vor Død.

Gid vi engang maa Alle staa
Omkring din Throne skøn,
At Jagen af os savnes maa!
O, Jesu, hør vor Bøn!

Smaastrykker.

(Af Claudius.)

1. Døden er en egen Mand. Han drager Regnbuesløvet bort fra Tingene her i Verden og aabner Diet for Taarer og Hjertet for Nøisomhed. Han er en god Professor i Moral, og det er en stor Fordel at gjøre Alt, hvad man gjør, ligesom for hans Katheder og under hans Opsigt.

2. Det evige Liv. Saalænge en Fisk er i Vandet, befinder den sig vel; men kaster man den op iland, saa føler den, at den ikke er, hvor den efter sin Natur skulde være, og derfor springer og spræller den. Fordi vi Mennesker have et medfødt Krav paa Ubdødelighed, saa er det klart, at vi ikke er, hvor vi skal være, i vor nuværende Tilstand. Vi sprælle paa det Tørre, og der maa være et Hav for os et eller andet Sted.

3. Kristus. Har du nogensinde læst Evangelisterne med Estertanke, Andres? Hvor velbædig og findrigt er ikke Alt, hvad vor Herre Kristus siger og gjør! Smaat og stille, saa man neppe kan tro det, og dog tillige saa overvættets stort og herligt, at man kommer uvilkaarligt til at knæle og kan ikke begribe det. Hvad mener du om et Land, hvor Hans herlige Lære var i Hvermands Hjerte? Du gad vist bo i det Land!

Lindorm Ribbings Søner.

(Efter Afsjar Lindeblad.)

Under Kristians Bøddeløre
Ribbings Hoved nys var faldet.
Søner to han lod tilbage,
Otteaarig var den ene,
Somre sex den anden stued,
Begge saa forhaabningsfulde,
Uden Svig og uden Rænke;
Men i dem Tyrannen frygter
Hevnens Engle i en Fremtid,
Derfor vilde han dem dræbe.
Til Skafottet først den Vldste
Ledes frem; hans Hoved falder,
Dg paa snehvidt Linned stænker
Blodet purpurrøde Flekker.
Derpaa ledes frem den Yngre
Hen til Blokken, og han stuer
Brod'rens blodbestaanne Klader,
Dg til Bødlen mildt han siger:
"Kjære, blodstænk ei min Efforte,
Som du gjorde ved min Broders,
Ellers faar jeg Ris af Mamma!"
Bødlen rørt sin Dye kaster,

Kaaber: For min egen Efforte
Farves skal af Blodet rødt,
Førend Blod paa din jeg stænker!
Men Tyrannen, tigerhertet,
Vinked hid en anden Blodmand.
For hans Dye brat henvulded
Tvende Hoveder i Sandet, —
Barnets med de lyse Loffer
Dg den medhyksfulde Bøddels!

Regnegaade.

Der gives 3 Tal, af hvilke det ene er lig Summen af de to andre. Lægger man disse 3 Tal sammen, saa faar man Tallet 16. Multiplificer man dem sammen alle, saa faar man til Produkt Tallet 120.

Hvilke ere saa de tre Tal?

Opløsning paa Requeststykket i No. 3:
De tre Tal ere:

4 — 8 — 3.

Opløst af N. W., Hurdy; N. S. S., Madelia; D. H., St. Nazianz; N. V., Woodville; C. M. N., Zumbrota; P. A. K., Calmar; D. A. P., Bratsberg; D. N. F., Benson Grove; J. T. W., Moe; L. E. H., Bratsberg; J. B. J., Green Valley og J. D. J., North Fork.

Opløsning paa Gaaden i No. 3:

Lev, Vel, Lev, Lev vel!

Opløst af N. S. S., Madelia; N. V., Woodville; P. A. K., Calmar; D. N. F., Benson Grove; J. T. W., Moe og J. B. J., Green Valley.

“Børneblad”,

6te Hæft, 1880.

Prisen er fremdeles 35 Cts. pr. Exemplar. Agenter, som tage Pakter og selv holde Ravneste over de enkelte Abonnerter, erholde fremdeles følgende Reduktion:

3 Pakter paa fra 5-9 Expl. efter 30 Cts. pr. Ex.
"   "   10-49   "   25   "
"   "   50 og derover   20   "

Betalingen erlægges forsendavis.

Alt, hvad der vedkommer Bladet, indsendes fremdeles til

J. B. Frich,
Dr. 151, La Crosse, Wis.